

CĂLĂUZA REDINȚEI

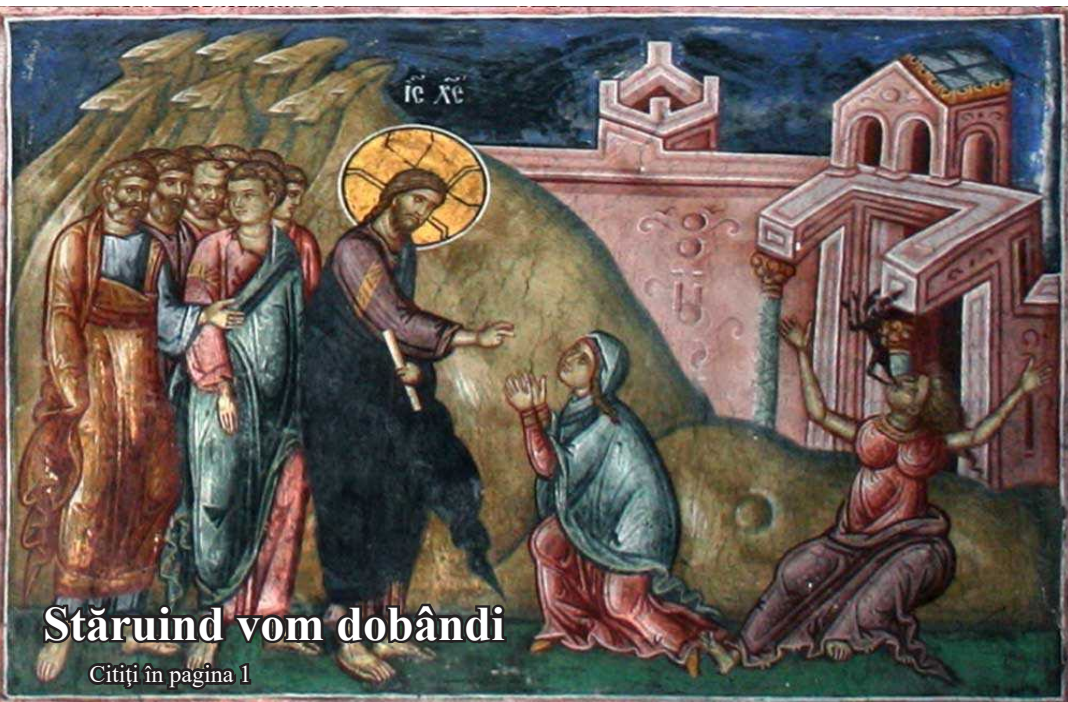

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (99) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tâmbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

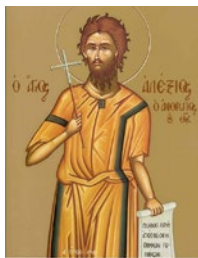
Stăruind vom dobândi

Citiți în pagina 1

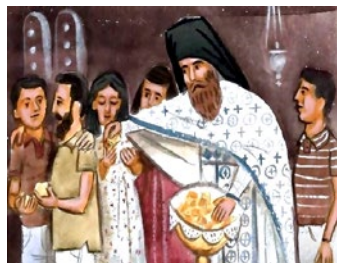
„Suflete al meu...pentru ce dormi?”

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Alexie,
omul lui Dumnezeu

Citiți în pagina 14

Anafora

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Stăruind vom dobândi

Srin voia Domnului, ne regăsim la cumpăna dintre anotimpuri, pășind cu sfială în anotimpul renașterii, cu dorința de a schimba ceva în viață, în felul de a fi, în gândire și chiar în consolidarea credinței, stăruind în rugăciune, pentru ca Domnul Hristos să ne audă cererile și să ne ajute în realizarea țăelurilor pe care ni le-am propus. Având în vedere că sărbătoarea Învierii nu este departe și pentru a rosti cu inima „Hristos a Înviat!”, pregătirea spirituală prin post, prin înfrânarea de la poftete trupești și prin stăruința în rugăciune, reprezintă calea obligatorie (recomandată) pentru o „satisfacție garantată”. Sunt convins că toți cei care s-au dezmeticit din nebunia patimilor trupești (cărora li s-au deschis ochii) și și-au dat seama cât de periculos s-au cufundat în adâncul păcatului, înțeleg lucrul acesta, pentru că doar atunci realizezi că, în absența lui Dumnezeu, omul nu numai că nu are credință, dar nici măcar nu simte că ar avea nevoie de așa ceva.

Acum ceva vreme, o cunoștință se pregătea pentru examenul de conducere auto, dar cu toată osteneala depusă, nu a reușit să depășească proba din trafic. După ce a picat și a doua oară la aceeași probă, văzându-i întristarea și dezamăgirea, i-am sugerat să petreacă ceva timp în rugăciune și eventual să-i facă o vizită dragii noastre Sfinte Parascheva, asigurând-o că, prin voia Domnului, dorința îi va fi îndeplinită. Fără a sta pe gânduri, și-a ales un nou instructor, a achitat din nou câteva ședințe de conducere, a aprins câteva lumânări la mitropolie (mi-a spus demersurile întreprinse) și s-a prezentat cu încredere pentru a treia încercare la examen. Dar, ce să vezi? Domnul S-a „încăpățânat” să o ajute, iar obținerea permisului de conducere a devenit un vis...urât. Știind că rugăciunea nu-i stă în fire, nu m-am putut abține și i-am spus că dacă Domnul o auzea, cu siguranță ar fi ajutat-o. Și uite așa, am fost „mângâiat” cu un zâmbet forțat... Dragi prieteni, de exemplu, câtă vreme pe un șarpe nu-l deranjează faptul că este șarpe, nu își va dori să fie leu nici în ruptul capului! Tot așa, câtă vreme porcul nu se scârbește de mocirla în care trăiește, nici nu vrea să iasă din ea și să fie curat și îngrijit, precum este pisica. Tot așa se întâmplă și cu omul care nu își vede neputințele.

Degeaba vom încerca prin forțe proprii să găsim soluția problemelor cu care

ne confruntăm, degeaba aprindem o „torță” din lumânări, dacă nu ne rugăm Domnului. Eu spun: „Doamne, dă-mi!”, iar El întârzie cu răspunsul. Ce să fac atunci? Dacă totuși este ceva ce-mi doresc, Îl mai rog o dată și încă o dată, și iarăși... poate mă va auzi. Părintele duhovnic îmi spunea că atunci când ceri ceva ai două variante (vei dobândi sau nu vei dobândi), comparativ cu calea de a nu te ruga (de a nu cere).

Când vine vorba de stăruința în rugăciune, întotdeauna îmi vine-n minte credința cea mare a femeii cananeence (Matei 15, 22-28). Ea a ieșit în întâmpinarea Domnului Hristos și s-a rugat! Auzise, fără îndoială, despre minunile pe care le-a săvârșit, pentru că faima Lui se răspândise în toată Iudeea, dar și în zonele învecinate. Astfel, a alergat la El cu smerenie și mare credință. Dacă vom citi în Sfânta Evanghelie, vom afla că femeia nu-I spune: „Fie-Ți milă de fiica mea”, ci „Ai milă de mine!”. Deși fiica acestei femei era chinuită de diavol, mama a cerut milă pentru ea însăși. Chiar dacă pare ciudat, ea a conștientizat că fiica, în tulburarea minții, nici nu mai știa de sine; nici nu realiza grozăvia suferințelor prin care trecea, precum își dădea seama mama ei. Întrucât suferea de neputința fiicei de parcă ar fi fost a ei, mama a venit cu rugăciune înaintea Domnului. Dacă pentru neputința fiicei s-a rugat mama ei, pentru noi care suntem atât de nepăsători și mândri, cine se roagă?

Asemenea persoanei despre care am scris în rândurile de mai sus suntem și noi, „oamenii credincioși” care, dacă nu ni se îndeplinesc rugăciunile cât mai repede, mâine nu ne mai rugăm... Păi, femeia cananeeancă s-a resemnat atunci când Învățătorul a vrut să-i probeze credința? Nu. Ea a insistat în rugăciune. A stăruit. Degeaba ne supărăm pe El atunci când nu ne ascultă sau întârzie să ne îndeplinească cererile. Nu m-a ascultat astăzi? Nu mă răzvrătesc pentru că am picat la examen, ci voi spune: „Doamne, fie voia Ta!”, pentru că s-ar putea ca Dumnezeu să dorească să-mi încerce credința, așa cum a încercat-o și pe cea a femeii cananeence.

Având în vedere că inima-mi spune că vă plac poveștile, voi stăruir și eu la ușile inimilor voastre cu o frumoasă povestioară care ilustrează cum o gândire și un cuget curat primește cu voie bună tot ceea ce Dumnezeu îi dăruiește.

Andrei nu avea decât o singură dorință: aceea de a primi o bicicletă galbenă pe care o văzuse într-o vitrină din oraș. Nu mai putea să și-o scoată din minte. Vedea acea bicicletă și în vis. Dar mama lui Andrei avea multe altele de achitat și cheltuielile creșteau zi de zi. Andrei știa greutățile mamei sale și, de aceea, se hotărî să-I ceară bicicleta ca dar, direct lui Dumnezeu. În fiecare seară, Andrei

adăuga la rugăciunea sa următoarele cuvinte: „Doamne, adu-ți aminte să-mi dai bicicleta cea galbenă de Crăciun. Amin”.

În fiecare seară, mama îl auzea pe Andrei cum se ruga pentru a primi bicicleta cea galbenă și în fiecare seară clătina cu tristețe din cap. Mama știa că pentru Andrei, Crăciunul va fi o zi cu multă durere. Bicycleta avea să lipsească, iar copilul avea să fie tare dezamăgit. Sosi și ziua mult așteptată și, firește, Andrei nu primi nicio bicicletă. Seara, copilul îngenunchează, ca de obicei, lângă pătuț, pentru a-și spune rugăciunile.

- Andrei, îi spuse cu blândețe mama, cred că ești nemulțumit pentru faptul că nu ai primit bicicleta ca dar de Crăciun. Sper însă că nu ești supărat pe Dumnezeu pentru că nu a răspuns la rugăciunile tale...

Andrei își ridică privirea și spuse:

- Mămico, eu nu sunt supărat pe Dumnezeu. El a răspuns la rugăciunile mele spunându-mi „NU”...dar, poate cândva îmi va spune „DA!”.

Copil fiind, Andrei a înțeles mesajul Domnului. S-a rugat îndelung și chiar dacă nu a primit ceea ce și-a dorit, a înțeles cu inima că trebuie să accepte voia lui Dumnezeu, fără a se tulbura câtuși de puțin. Poate că și noi cei maturi ar trebui să înțelegem că atunci când nu primim (de îndată) ceea ce cerem, înseamnă că Domnul știe că nu ne este de folos sau poate că așteaptă să-L convingem că ne dorim cu adevărat ceea ce cerem. Oare nu cumva ne lipsește smerenia și răbdarea de a aștepta să ni se împlinească rugăciunea? Păi ce facem? Ne supărăm și renunțăm la rugăciune pentru că, deși am aprins o „torță de lumânări”, Dumnezeu nu ne-a dat permisul de conducere sau cine știe ce am cerut?

Dragii mei, în fața noastră se deschid două începuturi: anotimpul schimbării și perioada postului. Să insistăm în rugăciune; să-I arătăm Domnului dorința unei sincere schimbări și să-L rugăm să ne ajute ca perioada postului să fie o perioadă de bucurie, de înnoire spirituală, spre întărirea legăturii dintre noi și Biserica triumfătoare. Gândindu-ne că Domnul Hristos S-a jertfit pentru noi (deoarece El ne iubește mai mult decât ne iubim noi înșine), să stăruim în rugăciune asemenea femeii cananeence și să nu dăm înapoi niciun pas. Să înălțăm cu stăruință rugăciune la Domnul Hristos și la Maica Domnului pentru a alunga de la noi toată deznădejdea și toată îndoiala, iar rugăciunea ne va limpezi sufletele și ne va umple de bucurie, de dragoste și de iubire.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Suflete al meu...pentru ce dormi?”

Se întâmplă anul acesta ca Postul Învierii Domnului să înceapă chiar din prima săptămână a lunii martie, iar slujbele care se săvârșesc în bisericile noastre în această minunată săptămână – de luni până joi – deniile – așa cum ne-am obișnuit noi să le numim – reprezintă perioada mea preferată din an!

Recunosc, nu mă concentrez prea tare la cuvintele rugăciunilor, nu le analizez în profunzime, însă simt melodia lor, ceva mă liniștește, iar cele două cântări – „Cu noi este Dumnezeu” și „Doamne al puterilor” – le aștept cu cea mai mare dorire posibilă. Am prins drag de ele încă de când le-am auzit cântate în bisericuța noastră de părintele Iulian împreună cu strana de atunci, din care era nelipsit părintele Andrei (2018 - 2020). Mi-au ajuns la suflet și de atunci la aștept an de an. Țin minte că la denii era întuneric, iar noi – cei din spatele bisericii – aprindeam lumina ca să putem deschide dosarele cu versurile cântărilor și să ne alăturăm corului. Apoi, după cântare, stingeam repede becul, ca nu cumva să deranjăm starea de pocăință a rugăciunilor.

Tot la fel de mult țin și la ziua de sâmbătă, când se face prima pomenire din Postul Mare, în care se adună cei mai mulți oameni, aducând jertfele lor pentru

sufletele celor adormiți. Mesele sunt pline de pomeni. Părintele citește numele tuturor în cadrul slujbei de pomenire, iar la final, după ce trece pe la fiecare masă să sfințească bucatele, oamenii dăruiesc din puținul lor pentru odihna celor dragi.

Anul acesta îmi propun, pe lângă aceste momente deosebite, să fiu mai atentă la cuvintele citite de preot în Canonul Sfântului Andrei Criteanul și să fiu mai cu luare aminte la rugăciunea Sfântului Efrem Sirul. De exemplu, strigătul „Suflete al meu, suflete al meu, scoală-te, pentru ce dormi?” cred că mă caracterizează cel mai bine și, cu siguranță, am nevoie de o cât mai reală și cât mai sinceră trezire. Și trezvie!

La fel doresc tuturor în această perioadă! Bunul Dumnezeu să ne ajute ca în fiecare dimineață să reușim să ne sculăm din patimile trupului, să ne spălăm de păcate, să ne hrănim cu pocăința și să ne îmbrăcăm cu credința, nădejdea și dragostea. Apoi, să mergem într-ale noastre luându-ne de mână cu smerenia și cu milostenia, cărora să nu le dăm drumul nicio clipă din strânsoare. Pentru ca, în finalul călătoriei, să ne putem bucura de lumina sfântă a Învierii, curățiți, odihniți și împăcați sufletește, alături de toți cei dragi ai noștri.

Post cu folos duhovnicesc tuturor!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie slugii tale.

Așa, Împărate, arată-mi să îmi văd păcatele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor.
Amin.

Sfântul Efrem Sirul

Anafora

Arați creștini, în scurta mea predică de astăzi vă voi vorbi despre Anafora pe care o primim la sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii. Se numește Anaforă (în greacă Antidoron), pentru că o luăm în locul Darurilor. Daruri, Cinstitele Daruri numim Dumnezeiasca Împărtășanie.

În Dumnezeiasca Împărtășanie Hristos ne dă Trupul Său și Sângele Său în dar, fără să le merităm. Așadar, Anafora s-a iconomisit pentru cei care, pentru diferite pricini, nu se pot împărtăși și astfel, în loc de dumnezeiasca Împărtășanie, în loc de Cinstitele Daruri, primesc binecuvântarea Anaforei.

Cu adevărat, mare este binecuvântarea Anaforei, frații mei. Este binecuvântare deoarece „trece” mai întâi prin toată sfințita slujbă, slujba Proscomidiei. În timpul acestei slujbe, din prescura pe care o pregătesc binecuvântatele mâini ale evlavioaselor femei, preotul scoate partea centrală a ei pe care scrie: „IISUS, HRISTOS, NI, KA”, o pune pe Sfântul Disc.

Cealaltă parte rămasă din prescură, oare știți ce simbolizează? Simbolizează pântecele Maicii Domnului. Așa spune Sfântul Gherman, patriarhul Constantinopolului. Pentru că, așa precum din pântecele Maicii Domnului a ieșit Hristos, tot astfel și din „pântecele” prescurii iese, prin mâinile preotului la Sfânta Proscomidie, partea centrală cu „IISUS, HRISTOS, NI, KA”.

La Dumnezeiasca Liturghie această parte, prin binecuvântarea preotului – o, mare minune! – va deveni Hristos, va deveni Trupul Domnului nostru Iisus Hristos.

Partea rămasă din prescură care o simbolizează pe Maica Domnului, așa cum am spus, se taie pentru anaforă. Oare nu este mare binecuvântare să primiți această pârțică din prescură și s-o mâncați? Cei de demult numeau Anafora „Înălțarea Maicii Domnului”.

O numeau așa pentru că într-adevăr preotul înalță prescura până la frunte când începe Proscomidia, rostind și un tropar special: „Răscumpăratu-ne-ai pe noi

din blestemul Legii...”. Și o numim „a Maicii Domnului”, pentru că am spus că prescura simbolizează pântele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Precum vă dați seama, frați creștini, ca să puteți mânca Anafora trebuie să nu mâncați nimic înainte. Și aceasta pentru că Anafora a „trecut” prin slujba Proscomidiei, care nu este ca slujba Litiei, de la care mâncăm pâinile și după ce am mâncat mai înainte. Iar Proscomidia este slujba care este legată de Dumnezeiasca Liturghie, pe care unii o numesc: „Liturghia în embrion”.

Iubiți creștini, odată cu Anafora primiți și o altă binecuvântare deosebită. Ascultați! Cât de mult ați dori să intrați în Sfântul Altar și să vă închinați la Sfânta Masă! Dar acest lucru nu este îngăduit pentru dvs. mirenii și mai ales pentru femei. Deși nu este îngăduit pentru dvs. mirenii să intrați în Sfântul Altar, ca să sărutați Sfânta Masă, dar primind Anafora, sărutați mâna preotului care s-a atins de Sfânta Masă. Dar poate veți spune că și pe drum putem săruta mâna preotul și să primim această binecuvântare. Nu! Luați aminte! În vreme ce primiți anafora, primiți o binecuvântare specială de la preot.

Pentru că aceasta se face imediat după Dumnezeiasca Liturghie, când mâna preotului, cu puțin înainte, a atins Sfintele și picură încă Sânge, Sângele lui Hristos, este o mână care „picură sânge”. Și astfel, sărutând mâna preotului atunci când primiți Anafora, este ca și cum ați săruta însăși Sfânta Masă, ca să nu spun că este ceva încă și mai mult.

Pentru ca să primiți această ultimă binecuvântare, despre care am spus că o primiți luând Anafora, se înțelege că trebuie să luați Anafora din mâna preotului liturghisitor, iar nu s-o luați voi direct din vas.

În încheiere vă recomand ca Anafora pe care o primiți duminica de la preot să n-o mâncați toată (sau să cereți și altă bucățică), ci păstrați puțină, pe care s-o mâncați în fiecare zi la casele voastre. În fiecare dimineață luați o fărâma (pe stomacul gol) cu agheasma mică, săvârșită la începutul fiecărei luni. Dar, mai întâi să luați Anafora și după aceea agheasma, pentru că Anafora este legată de Dumnezeiasca Liturghie.

Vă repet că, potrivit rânduielilor liturgice, adevărata anaforă este cea care se taie din prescura ce a fost proscomidită de către preot; cea din care se scoate partea cu „IISUS, HRISTOS, NI, KA” și se pune pe Sfântul Disc, iar nu cea care se taie din alte prescuri.

Cu multe binecuvântări,

† Ieremia, mitropolitul Gortinei și Megalopolei

Sursa: www.marturieathonita.ro

Ce este iertarea?

Iertarea este mișcarea sufletului prin care descoperim, pe de o parte, că avem nevoie să primim și să oferim iertare, dar că nu știm și nu putem s-o facem și, pe de altă parte, că nu e nevoie decât să o cerem de la Dumnezeu.

Iertarea este dragoste, iertarea este mila lui Dumnezeu trecută în mine, pe care eu o trec aproapelui meu sau celui care m-a rănit sau mie, și zic: „Doamne, vino Tu și iartă!”. „Numai Dumnezeu iartă!”, spun atât de bine, dar fără să știe bine ce spun, mulți dintre cei ce refuză să ierte... Ei mărturisesc jumătate din taina iertării. Cealaltă jumătate este faptul că Dumnezeu nu iartă undeva, ci în sufletul omului. Iertarea este lucrarea lui Dumnezeu în om, atât pentru a-i oferi iertarea pentru păcatele proprii, cât și pentru a-i oferi puterea de a ierta celor care i-au greșit lui. E aceeași lucrare. Da, iertarea se cere și când dorim să o acordăm cuiva. Uneori poate fi foarte simplu. Iată, în fiecare seară, înainte de a ne duce la culcare, putem spune o rugăciune în patru pași.

Unu: „Doamne, Îți mulțumesc și Te binecuvântează pentru că astăzi...” și să spunem ce motive avem să-I mulțumim și să-L binecuvântăm pe Dumnezeu pentru ziua respectivă.

Doi: „Doamne, ajută-mă să iert cum iești Tu, vino Tu în mine și iartă pe...” și spunem numele celor pe care avem a-i ierta, care ne-au greșit nouă în ziua respectivă, mai mult sau mai puțin. Chiar dacă ni se pare că nu este important, să iertăm orice privire sau orice strâmbătură pe care ne-o amintim, pentru că asta înseamnă că ne-a rănit puțin și că este nevoie să iertăm.

Trei: „Doamne, iartă-mă pe mine pentru că...” și aici ne amintim tot ce am greșit în fața lui Dumnezeu și a aproapelui.

La ultimul pas: „Doamne, ajută-mă ca mâine...”, și spunem ce dorințe avem noi pentru mâine, să punem în fața Domnului toată dorirea noastră. Și, seară de seară, această rugăciune ne va obișnui să trăim într-o relație vie cu Dumnezeu, zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, pentru că orice clipă fără Dumnezeu este iad și suferință.

Sursa: Monahia Siluana Vlad – „Meșteșugul bucuriei”, Vol. II, Editura Doxologia, Iași, 2009, pp. 21-22

Cunoscute mi-ai făcut mie căile vieții

– *P*ărinte, ce înseamnă smerenia? Și care este modalitatea cea mai eficientă de a ne feri de falsa smerenie, păstrând vitalitatea actelor noastre, fără a cădea în mândrie?

Smerenia este un act de curaj și înseamnă să-l cinstești pe celălalt și să-i dai întâietate mai mult decât ție însuși, văzând în fiecare chipul lui Dumnezeu. Până și Maica Domnului, atunci când a primit buna vestire că va deveni Maica lui Dumnezeu, a zis că Domnul a căutat spre smerenia roabei Sale, iar nu spre celelalte virtuți pe care le avea – curăția, ascultarea etc. Ca să înțelegem smerenia trebuie să ne uităm la mândrie și vedem că, în relațiile noastre cu oamenii, dacă cineva e mândru, ne ferim de el, pentru că ne dăm seama că nu este nicio nădejde ca să ajungem la inima lui, că niciunul din gândurile noastre nu va fi primit de el. Și cel dintâi Căruia îi facem loc este Domnul, și, bineînțeles, mai apoi și celorlalți frați ai noștri. Maica Domnului a fost dusă în Sfânta Sfintelor la o vârstă foarte fragedă și, în timp ce se ruga acolo cu ardoare, ea și-a descoperit adâncul inimii, unde s-a întâlnit cu Dumnezeu și, prin Dumnezeu, a descoperit părtășia ei cu întregul neam omenesc.

Așa a ajuns să se roage pentru întreaga lume, încă de pe vremea când era doar o copilă. Citind din Prorocul Isaia, a ajuns la versetul care zice: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema Numele Lui Emanuel” (Isaia 7, 14), nume care se tâlcuiește „Dumnezeu este cu noi”, pentru că va mântui pe poporul Său (cf. Matei 1, 21-23). Gândul ei s-a oprit la acest verset și a început a se ruga în felul următor: „O, Dumnezeule al părinților noștri, învrednicește-mă să fiu slujitoarea acelei femei care va aduce în lume pe Emanuil, Mântuitorul nostru”.

Și, în ardoarea acelei rugăciuni, i s-a arătat Arhanghelul Gavriil și i-a zis: „Nu slujitoarea acelei femei, ci chiar Maica lui Dumnezeu vei fi. Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine” (cf. Luca 1, 28). Prin urmare, această pogorâre a lui Dumnezeu către ea a fost, mai presus de toate, un răspuns la smerenia ei. Smerenia nu este o stare jalnică, ci o stare de mare tensiune lăuntrică, în care omul stă înaintea lui Dumnezeu și a semenilor săi, trăind în el această deofințialitate cu tot omul, în Dumnezeu.

Sursa: Arhimandrit Zaharia Zaharou – „Cunoscute mi-ai făcut mie căile vieții”, Editura Doxologia

Ce sunt slujbele de pomenire pentru adormiții noștri?

Parastasul nu e altceva decât o prescurtare a slujbei înmormântării. Partea de bază o alcătuiesc rugăciunile de dezlegare și iertare, rostite de preot la sfârșitul slujbei, urmate, ca și la înmormântare, de „Veșnica pomenire”.

În cărțile de slujbă se numește panihidă (panahidă), dar în popor poartă de obicei numirea de parastas, de la cuvântul grecesc παριστημι (a se înfățișa înaintea cuiva, a mijloci), deci rugăciune de mijlocire pentru răposați.

Soroacele sau termenele pentru pomenirea celor răposați sunt ziua a treia, a noua și a patruzecoa după moarte; la trei, șase și nouă luni și la un an după moarte; apoi, în fiecare an, până la șapte ani după moarte. Desigur, slujbe de pomenire pot fi săvârșite nu doar la aceste soroace, ci ori de câte ori se dorește acest lucru, respectându-se rânduielile și perioadele liturgice bisericești.

Rugăciunea Bisericii pentru cei mutați la Domnul este întâlnită în toate slujbele sale, regăsindu-se în ecteniile întreprinse care fac amintire de „fericiții și pururea pomeniții ctitori de locașuri sfinte și pentru toți cei mai dinainte adormiți părinți și frați ai noștri dreptmăritori creștini, care odihnesc pretutindeni”.

Sursa: www.doxologia.ro

Strofe pentru suflet

E vremea postului

E vremea postului din nou și Paștile-s aproape,
Iisuse, sufletu-mi uscat se-apleacă să se-adape
din al Cuvântului Izvor, din harul Crucii Tale,
să-și poată Golgota sui mai întărit pe cale.

Ajută-mi, Doamne, să postesc cu-ntreaga mea ființă,
cu duh ascuns și înfrânat, și plin de umilință,
nimic fățarnic neavând, ca nu cumva odată
să mă găsească vinovat Divina Judecată.

Ajută-mă să pot ierta cu inima deplină pe orișicine-ar fi făcut în contra mea vreo vină;
așa cum eu mă rog să-mi ierți întregile-mi păcate,
ajută-mă să iert și eu la orice semen toate.

Ajută-mi, binele ce-l fac cât mai ascuns să-mi fie,
nici o-ntristare să n-aduc, ci numai bucurie;
fă-mi darnic sufletul deplin, căci și acum, și mâne
Tu nu-mi socoți după cât dau, ci după cât rămâne.

Ajută-mi să nu strâng comori ce furul le răpește,
ci aurul cel nevăzut ce-n ceruri strălucește.
– Așa să-mi fie postul meu, ca-n Ziua Învierii
să fiu iertat și-nvrednicit de Slava Înfierii.

Autor: Traian Dorz

Primăvara mea

Crescut-au ghiociei în fulgi de nea?
Atât de albă-i primăvara mea!
Mi-i sufletul de patimi neatins
Și cerul floare peste el a nins;
Aleasă floare de mătăsurii moi
A nins în noapte peste pomii goi
Și i-a învelit în borangic ușor.
A prins o boare, caldă ca un dor,
S-adie rar miresmele din Raiu.
Al fluturilor măiestrit alaiu
A curs în suflet, liniștit și blând,
Pe căi de taină, din adânc de gând.
Și sus, deasupra albei năluciri,
Plutește raza sfintelor iubiri.
Dă primăverii-n duhul meu lumini
Și se răsfrânge-n ochii tăi senini.

Autor: Zorica Lațcu

Credința pentru copiii de toate vârstele

A doua șansă

După ce a trăit o viață plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinuindu-se zi și noapte în flăcările iadului, se ruga încontinuu:

- Iartă-mă, Doamne, am greșit, dar acum m-am lecut. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă, Doamne, că m-am schimbat și nu mai am pic de răutate în mine! În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger care i-a spus:

- Bucură-te, omule! Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea și vrea să-ți dea o șansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?

- Sigur că da - zise omul cu nerăbdare - sigur că m-am schimbat!

- Bine! - a mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai și vei scăpa de chinurile de aici.

Nespus de bucuros, omul a început să se cațăre pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urca, a băgat de seamă că firul se subția din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-și creadă ochilor! Mulți păcătoși se atârnaseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.

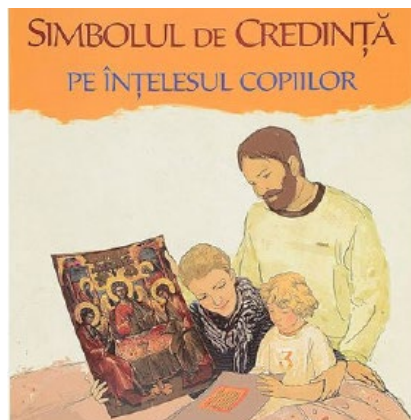
- Ce faceți?! - strigă omul speriat. Dați-vă imediat jos, o să se rupă firul și o să cad iarăși. Dați-vă jos, n-auziți?! - țipă omul cu disperare și începu să-i lovească cu picioarele. În clipa aceea, firul s-a rupt și au căzut cu toții.

- Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalți! Spune-I lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!

- Nu se poate! - i-a răspuns îngerul.

- Cum așa? Doar n-am nicio vină, firul s-a rupt din cauza lor!

- Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta și a invidiei tale. Firul acela era firul credinței și ar fi putut ține și tot iadul dacă ai fi avut încredere în cuvântul lui Dumnezeu și dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecut de egoism și că acum îți pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos și rău, firul nu te-a ținut; de aceea s-a rupt.

În viață nu va reuși cel rău, cel zgârcit și interesat doar de propria persoană. Poate că va strânge averi, dar sufletul său cu ce se va alege?

Dar cel ce îi ajută mereu și cu dragoste pe ceilalți, acela strânge în inimă comori cerești, devenind om cu adevărat, căci om este doar cel ce trăiește pentru oameni.

„Nu fi iubitor de sine și vei fi iubitor de Dumnezeu! Nu căuta plăcerea în tine și o vei găsi în ceilalți!” (Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Omul milostiv

Într-o școală de la țară, la ora de religie, un copil l-a întrebat pe preot, care le vorbea despre milă, ca despre prima virtute pe care trebuie să o avem neapărat ca să ne mântuim:

- Părinte, dar eu, care sunt sărac și nu am ce dăru, cum să fac eu milostenie? Dacă aș avea și eu mai mulți bani, aș da cu dragă inimă, dar așa...

- Fiule, nu asta înseamnă milă. Uite, de exemplu, ieri dimineață, plecând cu treburi, am văzut-o peste drum pe mama ta, ieșind din curte și ajutând până acasă o bătrână, ce se ostenea cu o legătură de lemne. Mai târziu, am zărit-o iarăși îndrumând un călător ce se rătăcise și, chiar dacă nu l-a putut ospăta, un sfat bun și o cană cu apă rece s-au găsit și pentru el. Când vecina de alături a plecat în târg cu treburi, i-a lăsat în grijă copilul cel mic. Spre seară, când doi săteni se certau în drum, a ieșit și, cu vorbe frumoase, i-a împăcat. Vezi tu, acum, ce este mila? Chiar dacă nu ai bani să dai și celorlalți, nimic nu te împiedică să-i ajuți cu atât cât poți. Nu trebuie să dai din buzunar, ci din suflet.

„Cu un bănuț dăruit, poți cumpăra cerul. Nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă n-ai nici măcar acel bănuț, atunci dă un pahar cu apă rece!” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu (17 Martie)

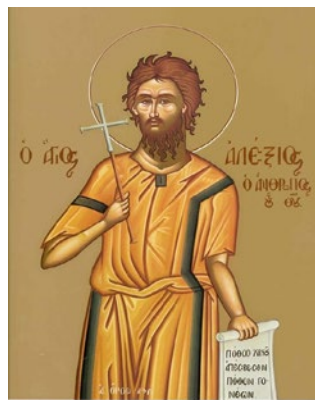
Suțini sunt sfinții care s-au învrednicit de numiri speciale. Toți sfinții sunt importanți și toți egali în cinstire pentru că toți s-au învrednicit de slava lui Dumnezeu.

Amintirea Bisericii i-a păstrat pe unii sfinți cu apelative speciale. Spre exemplu „cel Mare”, sau „Teologul”. Sfântul Alexie prăznuit astăzi a fost numit „omul lui Dumnezeu”. Alexie, omul lui Dumnezeu.

Alexie s-a născut în Roma, rod al rugăciunilor părinților săi, Eufimian și Aglaida, care își doreau nespuse de mult un copil. A studiat științele vremii și a dus o viață evlavioasă. Părinții săi au găsit o mireasă deosebită pentru el. După ce Alexie a ajuns la vârsta cea desăvârșită și la anii cei cuviincioși de căsătorie, a zis Eufimian către femeia sa: „Să facem nuntă fiului nostru”. Și s-a veselit Aglaida de cuvintele bărbatului său; apoi, căzând la picioarele lui, a zis: „Să întărească și să săvârșească Dumnezeu cuvântul tău, ca să văd însoțirea lui, să-i privesc fiii și se va veseli sufletul meu; după aceea voi putea mai mult să ajut săracilor și scăpătaților”. Deci, au logodit pe Alexie, iubitul lor fiu, cu o fecioară de neam împărătesc și l-au cununat în biserica Sfântului Bonifaciu, cu cinstiți arhieri și toată ziua până seara au petrecut în veselii și în dănțuiri.

În noaptea nunții însă, Alexie i-a lăsat acesteia inelul, a binecuvântat-o și a fugit pe ascuns în Mesopotamia. A ajuns în cetatea Edessa și aici s-a așezat lângă biserica Născătoarei de Dumnezeu sub un portic și a început să ducă o viață plină de nevoie. Trăia din ceea ce oamenii îi ofereau ca milostenie, iar ce prisosea dădea la rândul său mai departe celor săraci ca el. Cu rânduială de la Maica Domnului, oamenii au înțeles înălțimea vieții duhovnicești a cerșetorului Alexie și au început să vină după binecuvântare.

Sfântul Alexie a stat în Edesa, lângă biserica Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, șaptesprezece ani și s-a făcut iubit lui Dumnezeu. După aceasta, s-a făcut pentru dânsul descoperire eclesiarhului, căci acesta a văzut în vedenie icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu grăind către dânsul: „Adă în biserica mea pe omul lui Dumnezeu, fiindcă este vrednic de cereasca împărăție; căci rugăciunea lui se suie ca niște tămâie cu bun miros înaintea lui Dumnezeu și precum stă coroana pe capul împărătesc, așa Duhul Sfânt se odihnește peste dânsul”. Iar eclesiarhul, după

vedenia aceea, căutând pe un om ca acela și neaflându-l, s-a întors spre icoana Născătoarei de Dumnezeu, rugând-o să-i arate pe omul lui Dumnezeu. Și a auzit iarăși în vedenie cuvânt de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că săracul cel ce șade în pridvor la ușa bisericii, acela este omul bisericii, acela este „Omul lui Dumnezeu”.

Văzând slava pe care i-o dădeau oamenii, Alexie a hotărât să se întoarcă la Roma și să trăiască în casa părinților. Anii grei de nevoie și și-au lăsat urme adânci în trupul său, încât era de nerecunoscut.

Ajuns acasă, i-a cerut cu smerenie tatălui său să îl lase să lucreze alături de ceilalți slujitori ai casei sale. I-a fost dată o cămăruță într-un colț al curții, unde a locuit aproape șaptesprezece ani în nevoie ascunsă și îndurând multe umilințe de la ceilalți servitori, el care era de fapt stăpân al lor.

Descoperindu-i-se apropierea sfârșitului de către Domnul, a lăsat scris familiei sale rugămintea de a-l ierta pentru suferința pe care le-o cauzase, adeverind că este el, Alexie, prin notarea unor lucruri știute numai de el și de soția sa.

Într-o zi, preasfințitul papă Inocențiu (402-417), slujind în soborniceasca biserică a Sfinților Apostoli și împăratul Onorie stând de față, la sfârșitul dumnezeieștii Liturghii s-a făcut un glas minunat din Sfântul Altar, în auzul tuturor, zicând: Veniți la Mine toți cei osteniți și însărcinați și Eu vă voi odihni pe voi. Acestea auzind cei ce stăteau de față, s-au înspăimântat și s-au cutremurat. Apoi, căzând cu fețele la pământ, strigau: „Doamne miluiește!” și iarăși s-a auzit un glas, zicând: „Căutați pe omul lui Dumnezeu, care o să iasă din trup să se roage pentru cetate și toate ale voastre se vor rânduie bine!”.

După glasul acela, poporul a căutat prin toată Roma pe un om ca acela și neaflându-l, nu se pricepea. Apoi, de cu seară, joi spre vineri, adunându-se în soborniceasca biserică a Sfinților Apostoli împreună cu împăratul și cu papa, au făcut priveghere de toată noaptea, rugându-se lui Hristos Dumnezeu ca singur să le arate pe plăcutul Său. Iar a doua zi, fiind vineri, omul lui Dumnezeu, Sfântul Alexie, s-a despărțit de trupul său și s-a dus către Domnul. Sfântul Alexie s-a mutat la cele veșnice în a șaisprezecea calendă a lui aprilie, adică la 17 martie, în anul de la facerea lumii 5919, iar de la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu 411, împărățind în Roma Onorie, pe vremea papei Inocențiu, iar în Constantinopol ținând împărăția Teodosie cel Mic (408-450). Dar peste toți stăpânind Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, Căruia se cuvine slava, în veci. Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Martie 2025

1 S Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton

2 D Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsăturii sec de brânză) - Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21 glas 3, voscr. 3

3 L Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc

4 M Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui

5 M Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida

6 J Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin

7 V Sf. Mc. Episcopi din Cherson: Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie

Sf. Sfințit Mc. Efrem, episcopul Tomisului

8 S Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; **Sf. Preot Mucenic Liviu-Galaction de la Cluj**

(Sâmbăta Sf. Teodor Tiron - Pomenirea celor adormiți)

9 D †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian

Duminica a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 4, voscr. 4

10 L Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie

11 M Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin și Talu

12 M Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog

13 J Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului

14 V Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna

15 S Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau *(Pomenirea celor adormiți)*

16 D Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 5, voscr. 5

17 L Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin

18 M Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion

19 M Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria

20 J Cuv. Mc. uciși în M-reă Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul

21 V Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion

22 S Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian

(Pomenirea celor adormiți)

23 D Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 ucenici ai lui

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) glas 3, voscr. 11

24 L Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon *(Înainteprăznuirea Bunei Vestiri)*

25 M **(†) Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)**

26 M Soborul Arhanghelului Gavriil; **Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima, Sf. 26 de Mucenici din Goția/Dacia (Odovania praznicului Bunei Vestiri)**

27 J Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor

28 V Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni

29 S Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul *(Pomenirea celor adormiți)*

30 D Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula

Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 6, voscr. 6

31 L Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diaconul

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Stăruind vom dobândi	1
„Suflete al meu...pentru ce dormi?”	4
Anafora	6
Ce este iertarea?	8
Cunoscute mi-ai făcut mie căile vieții	9
Ce sunt slujbele de pomenire pentru adormiții noștri?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Xenia Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424